

даваше тамъ на мѣдрованіята си. Малко далечъ отъ Сариа са гледаха лѣсове дровни. дѣто вѣчнозелени дръвцета съ нѣжнѣи си листове земаха образы на хиляды очертанія кога Сатиры и на Фавны представяха, а кога египетскитѣ пирамиды въ минијюра, или очертавахъ буквы, които съставяха заедно пмената на гражданы знамениты или по степенята си или по репутациата си. Фантастическитѣ слѣдователно и симметрически творенія сѣ изнамабрены въ най отдалеченитѣ времена.

Онзи слѣдователно пѣтъ, на който измежду лиственнитѣ сводове са спущаха отъбсно лучитѣ на южното слънце, бѣше пусть отъ челоуѣцы бѣвѣи Олиноа и свещеника на Изида. На едно отъ сѣдалищата, която на пространства лежахъ подъ дърветата, сѣднѣха и двамата съ лице обрънато къмъ тъмното духанье на рѣчната прохода. Странно съчетаніе на противоположность, Христіаннитѣ на първата епоха, и свещеникѣтъ на най дневното божество!

— Отъ когато ма остави сепијто живѣ ли съ благодареніе? Попыта Христіаннитѣ, и сърцето ти намабри ли радостъ подъ свещеницеската ти одежда? Като желаше сѣкоги да чуешъ Божествененъ гласъ, стпнѣхъ ли до тебе утѣшителны думы чрезъ оракула на Изида? Степаньето ти, смутеното ти лице обѣвяватъ сичко което предосѣти душата ми.

— Увы! Отговори Апикидѣ, азъ съмъ най злополучныйтъ челоуѣкъ на свѣта! отъ дѣтскій еще възраст умѣтъ ми постоянно си създаваше идеалы на добродѣельта; поревнивахъ светостята на живущитѣ въ пещеритѣ и въ пустыитѣ храмове, като ублажаваха сношеніята имъ съ сщества свѣрхчелоуѣчески; денетѣ ми са изминѣвахъ въ увлеченія на живостны и лѣжевы желанія облечены въ едно величіе. Заблуденъ отъ таинственнитѣ предсказанія на единъ шарлатанитѣ облякохъ тѣзи одежды. Обладахъ са отъ ужасъ, исповѣдамъ ти са свободно, и осѣтихъ трепетъ когато видѣхъ работы гнусны, въ които по нужда приехъ участие. Като търсахъ истината станѣхъ служител на шарлатанство. Въ сщія вечерь, въ който послѣденъ пѣтъ са срѣвнѣхмы, бѣхъ еще омаяя отъ надѣжды разбудены отъ сщія шарлатанитѣ, когото отъ тогасъ трѣбаше по добръ да познамъ. Подирь неразуміето ми що трѣба да го казвамъ? . . . на що бы послужило? . . . Доста е да са научишъ че подирь неблагоуразуміето ми, за което сега ма бие съвѣстыта, подпаднахъ въ клетвопрестѣпленіе и въ престѣпленіе. Сичко вече са откри предъ очитѣ ми, и познахъ че е былъ истинскій злодѣецъ челоуѣкѣтъ, комуто са покорявахъ като на полубогъ, но подирь туй